

Sygn. akt IV P 92/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 28 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Sanoku – Wydział IV Pracy w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Domańska

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Wójcik

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2019 r. w Sanoku

sprawy z powództwa J. R. PESEL (...);

przeciwko pozwanemu W. (...) w S.;

o odprawę emerytalną;

I. z a s ą d z a od pozwanego W. (...) w S. na rzecz powoda J. R. kwotę 17 674,08 zł. (słownie: siedemnaście tysięcy sześćset siedemdziesiąt cztery złote osiem groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lutego 2016 r. do dnia zapłaty tytułem odprawy emerytalnej;

II. z a s ą d z a od pozwanego W. (...) w S. na rzecz powoda J. R. kwotę 2 700 zł. (słownie: dwa tysiące siedemset złotych) tytułem kosztów procesu;

III. z a s ą d z a od pozwanego W. (...) w S. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Sanoku kwotę 884 zł (słownie: osiemset osiemdziesiąt cztery złote) tytułem opłaty od pozwu;

IV. n a d a j e wyrokowi w pkt. I do kwoty 2 945,68 zł. (słownie: dwa tysiące dziewięćset czterdzieści pięć złotych sześćdziesiąt osiem groszy) rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt IV P 92/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 28 marca 2019 r.

W pozwie skierowanym do Sądu Rejonowego w Sanoku w dniu 23.11.2018 r. przeciwko stronie pozwanej W. (...) w S., powód J. R. domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty 17.647,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1.02.2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że z dniem 30.06.2003 r. został zwolniony z zawodowej służby wojskowej. W dniu 29.10.2004 r. decyzją Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego przyznano mu emeryturę wojskową. Podał, że w dniu 31.12.2003 r. nawiązał z pozwanym stosunek pracy w ramach służby cywilnej, który ustał w dniu 31.01.2016 r. Wyjaśnił, że w okresie od dnia 1.01.2004 r. do dnia 31.10.2013 r. był zatrudniony na stanowisku specjalisty, a od dnia 1.11.2013 r. do dnia 31.01.2016 r. jako pełnomocnik do spraw ochrony informacji niejawnych. W ramach stosunku pracy otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 2.945,68 zł brutto. Dalej powód podał, że w dniu 6.03.2018 r. zwrócił się do W. Komendanta (...) W. (...) w S. o wypłatę odprawy emerytalnej, na co pozwany w swojej odpowiedzi z dnia 30.03.2018 r. wskazał na brak podstaw prawnych do jej wypłaty. (k. 2-3v.)

W odpowiedzi na pozew jaka wpłynęła do Sądu w dniu 21.12.2018 r. pozwany wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu odpowiedzi pozwany przyznał, że powód zawarł z nim umowę o pracę w dniu 26.06.2003 r. na czas określony od 3.07.2003 r. do 31.10.2003 r., gdzie był zatrudniony na pełnym etacie przez okres 4 miesięcy, zaś stosunek pracy był regulowany na podstawie ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych. Pozwany przyznał też, że powód zawarł z nim kolejną umowę o pracę w dniu 31.12.2003 r. i że stosunek pracy trwał nieprzerwanie do dnia 31.01.2016 r. oraz że był on regulowany przez przepisy ustawy z dnia 21 listopada 2008 r o służbie cywilnej. Pozwany wskazał też, że w dniu 31.01.2016 r. na mocy porozumienia stron stosunek pracy został rozwiązany zgodnie z art. 30 § 1 k.p.

Powołując się w dalszej części uzasadnienia na treść art. 94 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej pozwany podniósł, że powód nie spełnił przesłanek do tego, aby przyznać mu odprawę, albowiem nie osiągnął on wymaganego wieku emerytalnego (67 lat) i w chwili podjęcia zatrudnienia miał już ustalone prawo do emerytury od 1.07.2003 r., w związku z czym nie przeszedł na zaopatrzenie emerytalne w związku z zakończonym stosunkiem pracy. Zdaniem pozwanego nie jest przejściem na emeryturę powrót pracownika do statusu emeryta, co potwierdza według niego stanowisko Sądu Najwyższego prezentowane w wyroku z 28 lipca 1999 r., sygn. I PKN 174/99 czy też w uchwale 7 sędziów z 31 maja 1989 r. (OSNC 1989/12/190). Powód według pozwanego przez cały okres zatrudnienia posiadał status emeryta wojskowego i pobierał świadczenie emerytalne wypłacane przez Wojskowe Biuro Emerytalne, w związku z czym brak jest też związku pomiędzy rozwiązaniem stosunku pracy powoda a nabyciem prawa do emerytury. Dlatego też powód nie nabył prawa do odprawy ze względu na to, iż nadal pobierał przysługujące mu świadczenie. Z ostrożności procesowej pozwany wskazał, że w momencie rozwiązania pierwszego stosunku pracy jaki trwał od 1.07.2003 r. do 31.10.2003r. powód przeszedł na emeryturę i zgodnie z art. 28 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych, po przepracowaniu czteromiesięcznego okresu, mogłaby powodowi przysługiwać jednorazowa odprawa liczona, jak po przepracowaniu 20 lat w urzędzie, w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia. Roszczenie to w ocenie pozwanego uległo przedawnieniu. (k.16-18v.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód J. R. w okresie od 1.09.1980 r. do 30.06.2003 r. pełnił zawodową służbę wojskową. Z tytułu zakończenia służby wojskowej, po ponad 28 latach wysługi, przyznano mu emeryturę wojskową od dnia 1.07.2003 r., a także - na podstawie art. 17 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy (j.t. Dz. U. z 1992 r., Nr 5, poz. 18 ze zm.) - przyznano mu odprawę.

(dowody: wyciąg z dnia 28.04.2003 r. z Decyzji Nr (...) Ministra Obrony Narodowej z dnia 14.04.2003 r. – k. 8 akt emerytalnych powoda; zaświadczenie o wysłudze lat dla celów emerytalnych żołnierza zawodowego – k. 11 akt emerytalnych powoda; zestawienie należności pieniężnych żołnierza zwolnionego z zawodowej służby wojskowej z 14.07.2003 r. – k. 10 akt emerytalnych powoda; decyzja Wojskowego Biura Emerytalnego w R. z 7.09.2003 r. wraz z załącznikiem do decyzji z 6.8.2003 r. - k.19-20 akt emerytalnych powoda; odpis przebiegu służby wojskowej z akt personalnych żołnierza – k. 8; wyciąg z 11.03.2019 r. - Rozkaz Dzienny W. Komendanta (...) nr (...) z dnia 17.06.2003 – k. 43; przesłuchanie powoda – k. 37v.- 38)

Powód po zakończeniu służby wojskowej pracował w W. (...) w S. najpierw na podstawie umowy o pracę na czas określony od 3.07.2003 r. do 31.10.2003 r., na stanowisku starszego kreślarza i w pełnym wymiarze czasu pracy. Następnie od dnia 1.01.2004 r. powód był zatrudniony na stanowisku wspomagającym w korpusie służby cywilnej jako specjalista w wydziale planowania mobilizacyjnego i administrowania rezerwami w W. (...) w S.. Z dniem 1.07.2006 r. stosunek pracy powoda został przekształcony na czas nieokreślony. Od dnia 1.11.2013 r. powód zajmował stanowisko Pełnomocnika ds. Ochrony Informacji Niejawnych /OZ (...) w Pionie Ochrony Informacji Niejawnych.

(dowody: umowa o pracę z 26.06.2003 r. – k. 1 działu B akt osobowych powoda; umowa o pracę z 31.12.2003 r. – k. 7 działu B akt osobowych powoda; umowa o pracę z 31.08.2004 r. – k. 21 działu B akt osobowych powoda; umowa o pracę z 30.12.2005 r. – k. 39 działu B akt osobowych powoda; porozumienie zmieniające z 30.06.2006 r.

– k. 45 działu B akt osobowych powoda; porozumienie zmieniające umowę o pracę z 29.09.2010 r. – k. 113 działu B akt osobowych powoda; porozumienie zmieniająca umowę o pracę z 23.10.2013 r. – k. 148 działu B akt osobowych powoda; przesłuchanie powoda – k. 37v.- 38)

W trakcie zatrudnienia w korpusie służby cywilnej powód pobierał przyznaną mu emeryturę wojskową, początkowo w obniżonej wysokości, zaś w pełnej wysokości dopiero od 2010 r. (tj. po ukończeniu przez powoda 55 roku życia).

(dowody: decyzje o zmianie wysokości emerytury Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego: z 19.01.2010 r. – k. 96, z 7.05.2009 r. – k. 89, z 12.03.2008r. – k. 78, z 24.05.2006 r. – k. 63, z 31.05.2005 r. - k. 55, z 10.11.2004 r. – k. 37, z 29.10.2004 r. – k. 35 akt emerytalnych powoda; przesłuchanie powoda – k. 37v.- 38)

Pismem z dnia 18.11.2015 r. powód zwrócił się do pozwanego o rozwiązanie umowy o pracę na mocy porozumienia stron z dniem 31.01.2016 r. Pozwany na powyższy wniosek wyraził zgodę.

(dowody: wniosek powoda z 18.11.2015 r. – k. 174 działu B akt osobowych powoda; świadectwo pracy powoda z 2.11.2003 r. – k. 1-2 działu C akt osobowych powoda; świadectwo pracy powoda z 31.01.2016 r. – k.4-5 działu C akt osobowych powoda; wyciąg z 3.02.2016 r. z rozkazu dziennego Wojskowego Komendanta Uzupełnień nr 8 z dnia 1.02.2016 r. - k. 6 działu C akt osobowych powoda)

W piśmie z dnia 6.03.2018 r. skierowanym do W. Komendanta (...) w S., powód wniósł o ustalenie i wypłatę odprawy emerytalnej w związku z zakończeniem przez niego pracy u pozwanego w dniu 31.01.2016 r. Pozwany odmówił jednakże mu wypłaty odprawy emerytalnej z tytułu ustania stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę - pismem z dnia 30.03.2018 r., powołując się na treść art. 94 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o korpusie służby cywilnej, zgodnie z którym członkowi służby cywilnej, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę, przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia, a jeżeli członek korpusu służby cywilnej przepracował co najmniej 20 lat w służbie cywilnej, jednorazowa odprawa przysługuje w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia. Do wskazanego okresu pracy wlicza się wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia oraz inne udowodnione okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze. Pozwany wyjaśnił w swojej odpowiedzi z 30.03.2018 r., że przyznanie odprawy jest uzależnione od czterech okoliczności, tj.: spełnienia warunków uprawniających do nabycia emerytury lub renty, przejścia na emeryturę lub rentę, ustania stosunku pracy oraz związku między ustaniem stosunku pracy i przejściem na emeryturę lub rentę. W ocenie pozwanego stosunek pracy powoda jako pracownika będącego członkiem korpusu służby cywilnej oraz byłego żołnierza zawodowego pobierającego już emeryturę wojskową uległ rozwiązaniu za porozumieniem stron, co nie miało związku z przejściem przez niego na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę.

(dowody: poświadczona za zgodność z oryginałem kopia pisma powoda z 6.03.2018 r. – k. 11; poświadczona za zgodność z oryginałem kopia pisma pozwanego z 30.03.2018 r. – k. 12-12v.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, który Sąd uznał za wyczerpujący i wiarygodny. Strony nie zgłaszały żadnych zastrzeżeń co do przedłożonych przez siebie dowodów, toteż brak było podstaw aby je kwestionować w jakimkolwiek zakresie. W zasadzie stan faktyczny sprawy pozostawał pomiędzy stronami bezsporny. Dowód z zeznań powoda Sąd uznał za pomocny, albowiem w pewnym stopniu powód wyjaśnił i usystematyzował opisywany przez strony przebieg zatrudnienia oraz zasady i zakres przywileju emerytalnego w związku z zakończeniem przez niego służby wojskowej i podjęciem zatrudnienia w służbie cywilnej. Zeznania powoda korelowały ze zgromadzonym materiałem dowodowym, przede wszystkim zawartym w jego aktach osobowych, dokumentach dotyczących zatrudnienia jak i przejścia na emeryturę, wysokości przyznanej emerytury oraz warunków jej wypłaty.

Oceniając materiał dowodowy Sąd kierował się zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego.

Sąd zważył, co następuje:

Podkreślenia wymaga, że stan faktyczny przedmiotowej sprawy był w zasadniczych kwestiach bezsporny, zaś rozstrzygnięcia wymagała kwestia prawna, czy w istniejącym stanie rzeczy powodowi J. R. przysługiwała odprawa emerytalna na podstawie ogólnie obowiązujących przepisów prawa. Bezspornym pozostawało, że powód w okresie od dnia 3.07.2003 r. do dnia 31.10.2003 r. oraz w okresie od dnia 1.01.2004 r. do dnia 31.01.2016 r. był zatrudniony w W. (...) w S., a stosunek pracy ustał na podstawie porozumienia stron. Wówczas to powrócił on do statusu wyłącznie emeryta, albowiem prawo do tego świadczenia uzyskał już od dnia 1.07.2003 r., po rozwiązaniu stosunku służbowego. Emeryturę tę powód otrzymywał i otrzymuje jednak nie z systemu powszechnego, a systemu wojskowego. Poza sporem pozostawał także fakt, że powód miał łącznie (wraz z czynną służbą wojskową) 40 – letni okres zatrudnienia w rozumieniu obowiązujących przepisów. Nie było także sporu co do faktu, że powód dotychczas nie otrzymał odprawy emerytalnej po zakończeniu zatrudnienia w korpusie służby cywilnej.

W tym miejscu wskazać należy, że powód w związku ze zwolnieniem ze służby wojskowej otrzymał odprawę na podstawie przepisu art. 84 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (j.t. Dz. U. z 1997 r., Nr 10, poz. 55 z późn. zm.), odsyłającego w swej treści do zasad określonych w art. 17 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy (j.t. z 2002 r., Nr 76, poz. 693 z późn. zm.), w brzmieniu obowiązującym w dniu zwolnienia powoda ze służby wojskowej.

Zgodnie z art. 84 powołanej ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, żołnierzom zawodowym zwolnionym z zawodowej służby wojskowej przysługuje odprawa, uposażenie oraz inne należności związane ze zwolnieniem z tej służby według zasad określonych w ustawie o uposażeniu żołnierzy. Zgodnie z treścią art. 17 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy:

1. Żołnierzom zwolnionym z zawodowej służby wojskowej pełnionej jako służba stała przysługuje odprawa w wysokości trzymiesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym, należnego na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym.
2. Wysokość odprawy ulega zwiększeniu o 20% miesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym za każdy pełny rok wysługi ponad dziesięć lat nieprzerwanej zawodowej służby wojskowej pełnionej jako służba stała - aż do wysokości sześciomiesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym. Okres służby przekraczający sześć miesięcy liczy się jako pełny rok.
3. Do okresu nieprzerwanej zawodowej służby wojskowej w rozumieniu ust. 2 zalicza się:
  - 1) nadterminową zasadniczą służbę wojskową,
  - 2) okresową służbę wojskową,
  - 3) czynną służbę wojskową pełnioną jako służba kontraktowa
    - jeżeli ze służby tej żołnierz został powołany bezpośrednio do zawodowej służby wojskowej pełnionej jako służba stała i nie otrzymał odprawy z tytułu poprzednio pełnionej służby.
2. Do okresu nieprzerwanej zawodowej służby wojskowej w rozumieniu ust. 2 nie zalicza się okresów odbywania kary pozbawienia wolności (aresztu wojskowego) oraz tymczasowego aresztowania, chyba że żołnierz został uniewinniony lub postępowanie karne zostało umorzone.
3. Żołnierzom zwolnionym z czynnej służby wojskowej pełnionej jako służba stała w wyniku wypowiedzenia przez nich stosunku służbowego w okresie służby obowiązkowej oraz żołnierzom zwolnionym ze służby wskutek prawomocnego wymierzenia kary sądowej lub dyscyplinarnej usunięcia z tej służby albo ukarania przez organ właściwego samorządu zawodowego karą zawieszenia lub pozbawienia prawa wykonywania zawodu (specjalności zawodowej) przysługuje 50% odprawy.

4. Odprawa nie przysługuje żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej pełnionej jako służba stała wskutek utraty stopnia wojskowego albo skazania na karę pozbawienia wolności (aresztu wojskowego). Właściwy organ wojskowy może ze względu na szczególne okoliczności przyznać temu żołnierzowi albo jego rodzinie do 50% odprawy.

5. Żołnierzom pełniącym zawodową służbę wojskową jako służbę stałą w okresie próbnym, w razie zwolnienia z tej służby, przysługuje odprawa w wysokości jednomiesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym, należnego na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym. Odprawa przysługuje tylko w razie zwolnienia ze służby z powodu stwierdzenia w opinii służbowej braku kwalifikacji do służby zawodowej, ustalenia przez wojskową komisję lekarską niezdolności do tej służby albo niepełnienia obowiązków służbowych wskutek choroby trwającej co najmniej sześć miesięcy.

Wskazać również należy, że zgodnie z treścią art. 94 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (j.t. Dz. U. z 2014 r., poz. 1111 ze zm.), członkowi korpusu służby cywilnej, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub na emeryturę, przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia, a jeżeli członek korpusu służby cywilnej przepracował co najmniej 20 lat w służbie cywilnej, jednorazowa odprawa przysługuje w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia.

Analiza przedstawionych wyżej przepisów w zakresie określenia prawa do odprawy doprowadza do wniosku, że nie są to świadczenia tożsame, albowiem po pierwsze - dotyczą one dwóch różnych płaszczyzn, tzn. jedno dotyczy zawodowej służby żołnierza, zaś drugie dotyczy stosunku pracy. Po drugie - świadczenie dotyczące stosunku pracy jest uzależnione od przejścia pracownika na rentę lub emeryturę, podczas gdy drugie świadczenie nie jest w ogóle uzależnione od tych okoliczności. Powyższe świadczy o tym, że ustawodawca unormował odprawę dla żołnierzy zawodowych zupełnie w oderwaniu od uprawnienia do świadczenia rentowego lub emerytalnego. W tym wypadku istotny jest bowiem jedynie sam fakt odejścia ze służby. Takie samo stanowisko wyraził także Sąd Najwyższy, który rozpatrywał tożsame zagadnienie. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2015 r. o sygn. I PK 1/15 (LEX nr 1959540) wskazano, że żołnierz zawodowy nie jest pracownikiem, a odprawa przewidziana w art. 84 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych w zw. z art. 17 ustawy o uposażeniu żołnierzy (w brzmieniu obowiązującym przez dniem 1 lipca 2004 r.), nie jest świadczeniem ze stosunku pracy, do którego prawo zostało ustanowione w art. 92¹ § 2 k.p.. W konsekwencji otrzymanie odprawy przysługującej z tytułu zwolnienia ze służby wojskowej, niezależnie od charakteru tego świadczenia, nie wyłącza – na podstawie art. 92¹ § 2 k.p. – prawa do odprawy emerytalnej przysługującej pracownikowi z tytułu ustania stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę i związanej z tym utraty statusu pracownika. Nie można przy tym podzielić stanowiska pozwanego, zgodnie z którym to, ponieważ zwolnienie powoda z zawodowej służby wojskowej wiązało się z przejściem na emeryturę wojskową, odprawa uzyskana przez powoda ma charakter odprawy emerytalnej. Nie ma racji pozwany, że istotnym jest, czy w danym przypadku istnieje związek funkcjonalny pomiędzy zwolnieniem ze służby a przejściem na emeryturę. Również co do tego odniósł się Sąd Najwyższy we wspomnianym wyżej orzeczeniu. Zaznaczono w nim, że błędne jest stanowisko, zgodnie z którym przejście żołnierza na emeryturę wojskową po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej nadaje odprawie przewidzianej w art. 17 ustawy o uposażeniu żołnierzy charakter odprawy emerytalnej. Sąd Najwyższy wskazał, że z przepisu tego, odczytywanego w powiązaniu z art. 75-79 i art. 84 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych jasno wynika, że odprawa ta przysługiwała niezależnie od przyczyn zwolnienia ze służby (mogła być również przyznana w obniżonej wysokości w przypadku zwolnienia ze służby wskutek utraty stopnia wojskowego albo skazania na karę pozbawienia wolności (aresztu wojskowego) – art. 17 ust. 6 zdanie drugie ustawy o uposażeniu żołnierzy), a jej wysokość uzależniona była przede wszystkim od długości okresu służby (wysługi). Świadczenie to miało zatem charakter gratyfikacji za odbytą służbę, a nie rekompensaty za utratę zatrudnienia wykonywanego w ramach stosunku służby

w związku z nabyciem uprawnień do zaopatrzenia emerytalnego. Sąd Najwyższy wyraźnie podkreślił również, że nie można przyjąć, że przedmiotowa odprawa zmienia swój charakter i funkcję w zależności od tego, czy po zwolnieniu ze służby wojskowej żołnierz zawodowy nabywa uprawnienia emerytalne i z nich korzysta. Zatem należy przyjąć za

Sądem Najwyższym, że świadczenie to jest formą gratyfikacji za odbytą służbę, bez względu na to, czy zwolnienie ze służby następuje w związku z nabyciem uprawnień emerytalnych i korzystania z nich.

Zgodnie z art. 94 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, członkowi służby cywilnej, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę, przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia, a jeżeli członek korpusu służby cywilnej przepracował co najmniej 20 lat w służbie cywilnej, jednorazowa odprawa przysługuje w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia. (ust. 1). Natomiast do okresu pracy, o którym mowa w ust. 1, wlicza się wszystkie okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze (ust. 2).

W tym miejscu przypomnieć należy treść art. 301 k.p. oraz art. 121 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych. Zgodnie z art. 301 k.p., szczególne uprawnienia związane ze stosunkiem pracy osób powołanych do czynnej służby wojskowej i zwolnionych z tej służby normują przepisy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej oraz przepisy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (§ 1). § 2 powołanego przepisu wskazuje, iż okres czynnej służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia w zakresie i na zasadach przewidzianych w przepisach, o których mowa w § 1. Natomiast zgodnie z art. 121 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, okres pełnienia zawodowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszystkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem.

Na wskazanej wyżej podstawie uznać należało, że okres pełnienia przez powoda zawodowej służby wojskowej powinien być uwzględniony w okresie pracy powoda, dającym mu prawo do odprawy emerytalnej w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia, o której mowa w art. 94 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej. Skoro w odrębnych przepisach ustawodawca przewidział, że okres pełnienia zawodowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszystkich

uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, nie ma podstaw do wyłączenia z tych uprawnień odprawy emerytalnej przewidzianej w art. 94 ustawy o służbie cywilnej. Powodowi należała się odprawa w wysokości sześciokrotności jego wynagrodzenia.

W ocenie Sądu pobieranie tzw. emerytury wojskowej w trakcie wykonywania pracy w ramach stosunku pracy i powrót po ustaniu tego stosunku do statusu „emeryta wojskowego” nie pozbawia pracownika prawa do odprawy emerytalnej, przewidzianej w art. 94 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej. Wskazać trzeba, że odprawa emerytalna lub rentowa jest świadczeniem powszechnym, ustawowo gwarantowanym. Jest to świadczenie, które każdy pracownik powinien otrzymać raz w życiu, gdy traci swój status pracowniczy w związku z przejściem na rentę lub emeryturę. Zmiana statusu pracownika lub też pracownika - emeryta na status wyłącznie emeryta jest przejściem na emeryturę i następuje ono zawsze i tylko przez ustanie stosunku pracy. Dopóki bowiem trwa stosunek pracy, osoba posiadająca ustalone prawo do emerytury lub pobierająca to świadczenie nie przestaje być pracownikiem. Zmiana statusu prawnego pracownika, również pracownika posiadającego równocześnie niejako podwójny status (pracownika i emeryta), wyraża się w tym, że traci ona ten status i staje się emerytem, a przy tym jest to następstwem ustania jego stosunku pracy, pozostającego w związku z przejściem na emeryturę. W tym znaczeniu kilkukrotne przejście pracownika na emeryturę nie jest wykluczone. Dla tak rozumianego przejścia na emeryturę pozostaje bez znaczenia okoliczność nabycia uprawnień do emerytury przed nawiązaniem stosunku pracy, chyba że pracownik już wcześniej skorzystał z uprawnienia do takiej odprawy. W tym zakresie wypowiedział się także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt III PK 40/07 (LEX nr 338805), który to pogląd Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w całości podziela i się do niego odwołuje. Nie ma tym samym racji pozwany podnosząc, że w związku z tym, iż powód nabył uprawnienia do emerytury przed ustaniem stosunku pracy, prawo do odprawy mu nie przysługuje, gdyż brak jest pomiędzy tymi zdarzeniami związku funkcjonalnego.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie nie wykazało także, aby powód skorzystał wcześniej z uprawnienia do omawianej odprawy, albowiem wypłacona mu odprawa w związku ze zwolnieniem ze służby wojskowej nie miała

charakteru odprawy pracowniczej, o której mowa w przepisach art. 94 ust. 1 ustawy z 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej ani też w art. 92¹ § 1 k.p.

Mając na uwadze całokształt materiału dowodowego, Sąd – w pkt I wyroku - zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 17 674,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1.02.2016 r. do dnia zapłaty, czyli liczonymi od pierwszego dnia po rozwiązaniu łączącego strony stosunku pracy, kiedy roszczenie w związku z ustaniem umowy o pracę stało się wymagalnym i winno być uregulowane przez pracodawcę na rzecz pracownika kierując się treścią art. 481 § 1 i § 2 k.c. (na mocy odesłania zawartego w art. 300 k.p.), zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W pkt II wyroku Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. oraz § 9 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

O nieuiszczonych kosztach sądowych orzeczono jak w pkt III wyroku, na podstawie art. 97 oraz art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. Dz. U. z 2016 r., poz 623 ze zm.).

Sąd nadał wyrokowi w pkt I rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 477² § 1 k.p.c., zgodnie z którym zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nadaje wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.